

Súd: Okresný súd Levice
Spisová značka: 13Csp/42/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4320203667
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Viera Kováčová
ECLI: ECLI:SK:OSLV:2021:4320203667.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Levice sudkyňou Mgr. Vierou Kováčovou v spore žalobcu: C.. P. S., L.. XX.XX.XXXX, J. XXX XX Y. T., Y. T. Č.. XXX, v konaní zast. Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom 920 01 Hlohovec, Železničná 4/A, IČO: 52 635 970, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom 824 96 Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, v konaní zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom 811 04 Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 500 eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500 eur, všetko do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobca m á nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500 eur a nahradiť trovy konania. Žalobca ďalej v podanej žalobe uviedol, že žalobca uzatvoril so žalovaným dňa 12.11.2012 spotrebiteľskú zmluvu č. XXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi spotrebiteľský úver. Zmluva sa na podnet žalobcu stala predmetom súdneho prieskumu v konaní pred Okresným súdom Levice pod sp. zn.: 8Csp/21/2017, konkrétne v otázke prítomnosti podstatných náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. (ďalej len „ZSÚ“) v Zmluve. V označenom konaní bolo súdom zistené, že v Zmluve absentujú obligatórne náležitosti predpísané ZSÚ pre zmluvu o spotrebiteľskom úvere. V dôsledku uvedeného súd prejudiciálne s aplikáciou ustanovenia § 11 ZSU určil Zmluvu, resp. úver z nej vyplývajúci ako bezúročný a bez poplatkov so súčasným uložením povinnosti žalovanému, vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie takto vzniknuté. V danom prípade už teda nemôže byť sporné, že žalovaný porušil práva žalobcu (porušenie bolo právoplatne Krajským súdom potvrdené) ani to, že žalobca bol úspešný v uplatnení svojich práv. Dôvodnosť žaloby vo veci samej je teda daná tým, že žalobca splnil jediný kvalifikačný znak pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia - úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti v zmysle hypotézy právnej normy § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z.(ďalej len “ZoOS”). Uvedené bolo napokon opakovane potvrdené rozhodovacou praxou všeobecných súdov SR, predovšetkým Najvyššieho súdu SR (napr. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015, rovnako aj Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dna 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017). ZSÚ, ale i ďalšia právna úprava zavedená do právneho poriadku SR za účelom ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v porovnaní s dodávateľom, na vyváženie faktickej prevahy dodávateľa, zakotvila pomerne prísne pravidlá a náležitosti, ktoré musí zmluva o spotrebiteľskom úvere (spotrebiteľská zmluva) spĺňať, a ktorú právnu úpravu žalovaný nerešpektoval a porušil práva žalobcu. Zmyslom primeraného finančného zadosťučinenia je jednak satisfakčná funkcia, ktorá sa vzťahuje na konkrétneho spotrebiteľa, ktorému je primerané finančné zadosťučinenie priznané v relutárnej podobe.

Okrem toho má však aj preventívnu funkciu, ktorá nie je o nič menej významná a ktorej úlohou je odradiť nečestných dodávateľov od porušovania právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Napokon je tu sankčná funkcia, ktorá má viesť k tomu, aby dodávatelia boli postihnutí aj v majetkovej sfére, aby boli dostatočne odradení od nekalého konania, ktorého sa dopustili voči úspešnému spotrebiteľovi, keďže ako ukazuje už niekoľkoročná súdna prax, konštatovanie absencie požadovaných zákonných náležitostí v zmluvách so spotrebiteľmi, resp. vyhlásenie zmluvných podmienok za neprijateľné, javí sa byť nedostatočný. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí ak táto ujma tu je. Napokon, je bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi aj reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Žalobcovi reálne (ak by ostal pasívny v bránení svojich majetkových práv) hrozila ujma v celkovej výške 2 501,54 eur (úvere č. XXXXXXXXXX) ako celková čiastka splatná spotrebiteľom vrátane odplaty z dohody o poskytnutí služby, ktorá bola vyhlásená súdom za neprijateľnú zmluvnú podmienku - skutočne poskytnutá suma úveru žalovaným t.j. suma 1.284,25 eur). Žalobcovi vznikla reálna ujma v celkovej výške 2.100 eur. Potom s prihliadnutím na závažné porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobca úspešne domohol na súde je žalobca toho názoru, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobcu je suma 500 eur. Priznaná výška primeraného zadosťučinenia by mala byť primeraná závažnosti (podstate, intenzite, trvalosti, šírke a oblasti negatívneho dopadu, možnostiam eliminácie dôsledkov a pod.) a mala by zohľadňovať okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva tak na strane toho, do chránených práv koho bolo zasiahnuté, ako aj na strane toho, kto do týchto práv zasiahol. V spojení s uvedeným, má žalobca má za to, že pokiaľ ide o ustálenie výšky súdom priznaného primeraného zadosťučinenia je teda potrebné prihliadnuť na to, že:

- Žalobca musel vyhľadať právne poradenstvo, iniciovať spor (aby chránil svoje majetkové práva) proti žalovanému, ktorý ako podnikateľ v oblasti poskytovania úverov postupoval v rozpore so zákonom;
- Žalobca sa ako spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ - žalovaný sa konania, ktorého sa dopustil voči žalobcovi, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite;
- Zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé prívodiť (a i prívodilo) ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení spotrebiteľského úveru a teda k strate finančných prostriedkov žalobcu;
- Žalovanému bola dňa 14.02.2017 v konaní pod č. k. 8Csp/21/2017-20 súdom uložená povinnosť (formou neodkladného opatrenia) zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy iných príjmov) č. XXXXXXXXXX, ktorá je súčasťou Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 12.11.2012, do právoplatného skončenia konania vo veci samej.
- Žalovaný sa dopustil konania v rozpore so zákonom a vopred naformuloval zmluvné podmienky tak, že nespĺňali zákonné náležitosti; pritom ide o produkt žalovaného predkladaný spotrebiteľom len na podpis v stovkách prípadov;
- Žalobca mal snahu zabrániť vzniku sporu a kontaktoval žalovaného zaslaním predsporovej výzvy o vydanie bezdôvodného obohatenia s cieľom vec mimosúdne vyriešiť. Žalovaný však ostal pasívny;
- Žalobca mal snahu zabrániť vzniku sporu a kontaktoval žalovaného zaslaním predsporovej výzvy o mimosúdne riešenie nesporného nároku na primerané zadosťučinenie, opäť s cieľom zabrániť súdному sporu. Žalovaný však ostal opäť pasívny;
- Je pritom známe, čo vyplýva z bohatej a dlhodobej rozhodovacej činnosti slovenských súdov, že sa nejedná o ojedinelé porušenie spotrebiteľských práv zo strany žalovaného a musí byť nastolená určitá prevencia vo vzťahu k porušovateľovi spotrebiteľských práv.
- Nekalé konanie žalovanej obchodnej spoločnosti pri poskytovaní pôžičiek a snaha pri pôžičkách nenavodzovať korektné vzťahy, ale presadzovať ekonomickú silu veriteľa a zneužiť postavenie odkázaného dlžníka, nemôže byť akceptované z dôvodu, že takým konaním dochádza k poškodeniu práv spotrebiteľa, čo v konečnom dôsledku musí byť reparované a ZoOS to aj umožňuje.
- NS SR v rámci svojej rozhodovacej praxe opakovane potvrdil, že ochrana spotrebiteľa je predmetom verejného záujmu a je nevyhnutná pre zvýšenie životnej úrovne a kvality života občanov (napríklad rozhodnutia NS SR z dňa 18.02.2015, sp. zn. 6ECdo 147/2014, NS SR z dňa 19.09.2013, sp. zn. 1MCdo/9/2012, NS SR z dňa 16.01.2013 sp.zn.6MCdo/9/2012 a mnohé ďalšie).

Vzhľadom na vyššie uvedené kritéria má žalobca za to, že suma vo výške 500 eur splní všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia a teda, že bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobcu, dostatočný sankčný charakter voči žalovanému v zmysle individuálnej ale aj generálnej prevencie a bude zároveň odmenou pre žalobcu, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobil, ale

napriek nepochybne svojej slabšej ekonomickej a právnej situácii, ako si mohol zabezpečiť žalovaný, sa pustil do sporu s ním.

2. Okresný súd Levice uznesením zo dňa 26.06.2020 pod sp. zn. 13Csp/42/2020 - 52 vyzval žalovaného, aby sa v lehote 15 dní písomne vyjadril k žalobe s prílohami podľa § 167 ods. 2 CSP. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 23.07.2020.

3. Dňa 13.07.2020 sa k žalobe sa písomne vyjadril žalovaný a vo vyjadrení uviedol, že popiera splnenie zákonných podmienok vyplývajúcich z § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z., na ktoré sa žalobca odvoláva. Ďalej žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. vychádza z predpokladu konkrétneho porušenia, ktoré namietal a uplatňoval spotrebiteľ a na základe tohto konkrétneho porušenia prijatý záver o porušení práva spotrebiteľa. Uvedené ustanovenie znie nasledovne, cit.: „Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“ Z formulácie uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že zákon v prvom rade vyžaduje postup podľa prvej vety (domáhanie sa ochrany svojho práva). Za predpokladu úspešného uplatnenia porušenia práva môže prichádzať do úvahy vznik nároku na finančné zadostučinenie. Ako však uvádza v rozsudku sp. zn. 14Co/91/2012 Krajský súd v Prešove, s ohľadom na jeho (pozn. § 3 ods. 5 uvedeného zákona) neurčitú hypotézu a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadostučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení. Podľa tohto ustanovenia sa vyžaduje:

a) úspešné uplatnenie porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa,

b) zodpovednosť za porušenie práva alebo povinnosti takto ustanovenej zákonom.

Z podanej žaloby nevyplýva ani preukázanie podmienok podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Žalobca ani neoznačil a ani nekonkretizoval, porušenie ktorého práva alebo povinnosti mu zakladá nárok, ktorý si uplatňuje podanou žalobou. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.: Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Z podanej žaloby nevyplývajú žiadne skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadostučinenia ako spôsobu zavŕšenia ochrany spotrebiteľa. Jeho vznik nie je automatický; naopak, vznik tohto nároku treba chápať ako prostriedok završujúci ochranu spotrebiteľa za situácie, kedy to okolnosti vyžadujú. Z podanej žaloby nevyplýva ani označenie práva spotrebiteľa, ktoré malo byť porušené a vo vzťahu ku ktorému (porušeniu) sa finančné zadostučinenie uplatňuje. Zadostučinenie je chápané ako forma náhrady ujmy v nemajetkovej oblasti. Právny poriadok pozná takúto formu náhrady či odškodnenia v rôznych prípadoch a situáciách. Pre porovnanie je možné poukázať na to, že žalobcom požadovaná suma napríklad dosahuje sumu bolestného v prípade niektorých stredne ťažkých úrazov či poškodení zdravia. Žalobná požiadavka je z tohto pohľadu zjavne neprimeraná, čo je možné usudzovať aj bez toho, aby bolo potrebné či účelné vymenúvať prípady poškodenia zdravia zodpovedajúcich 24 bodom, v prípadoch ktorých bolo možné priznať náhradu cca. 396,-Eur. Týmto prímerom poukazujeme na to, že požiadavka žalobcu, ak by bolo oprávnená, je zjavne neprimeranou. Žalovaný napáda nielen dôvodnosť uplatňovaného nároku na primerané finančné zadostučinenie čo do jeho základu, ako aj čo do jeho výšky. Podaná žaloba neobsahuje žiadny dôvod alebo spôsob, ktorý by túto sumu odôvodnil. Z podanej žaloby nevyplýva pritom spôsob a ani vecné základy pre určenie požadovaného primeraného finančného zadostučinenia. Žaloba obsahuje nedostatky, ktoré neumožňujú vecne sa k jej obsahu vyjadriť, a pokiaľ tak sa zamýšľa urobiť na pojednávaní, potom ide o postup porušujúci rovnosť strán, a tiež ustanovenia Civilného sporového poriadku, ktoré definujú čo všetko sa považuje za zmenu žaloby.

4. Okresný súd Levice uznesením zo dňa 15.07.2020 vyzval žalobcu podľa § 167 ods. 3 CSP, aby sa písomne vyjadril k vyjadreniu žalovaného v lehote 15 dní. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 04.08.2020.

5. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že žalovaný popiera splnenie zákonných podmienok vyplývajúcich z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., na ktoré sa odvoláva. K popieranu žalovaného o tom, že boli splnené podmienky pre uplatnenie nároku práva z primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., žalobca uvádza, že tieto splnené nepochybne boli. V tejto súvislosti poukazuje na výklad vyplývajúci z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017, v ktorom obsahu NS SR konštatoval, že "...Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia. Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy..." Teda v súlade s výkladom jednej z najvyšších súdnych inštancií, bolo povinnosťou žalobcu spotrebiteľa domáhajúceho sa primeraného zadosťučinenia od porušiteľa, aby preukázal, že si ako spotrebiteľ, na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi (v danej veci zákon č.129/2010 Z.z. , na čo bolo i v žalobe poukázané). Ako NS SR ustálil, pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia. Žalobca dôkazom (pripojením právoplatného rozhodnutia) preukázal, že súd v jeho prospech už judikoval nárok z porušenia práva spočívajúci v povinnosti žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie, ktorú výšku označil v žalobe o primerané zadosťučinenie ako reálne vzniknutú ujmu na jeho strane. Žalobca rovnako v žalobe označil, ktoré jej právo ako spotrebiteľa bolo porušené konaním žalovaného - konkrétne uviedol, že žalovaný pripravil formulárovú zmluvu o spotrebiteľskom úvere tak, že v nej absentovali obligatórne náležitosti v zmysle platnej právnej úpravy v čase, keď došlo k uzatvoreniu Zmluvy (čo vyplýva z obsahu pripojeného rozhodnutia). Okresný súd Levice rozsudkom v predchádzajúcom konaní, ktoré je základom pre daný spor, vyhovel v celom rozsahu žalobcovi, ktorý úspešne proti porušiteľovi jeho práv (žalovanému) podal žalobu z dôvodu, že zmluva o úvere, na základe ktorej si žalobca uplatňoval svoje nároky, neobsahovala náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z.z., a preto bol úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov. Jednoznačne teda došlo zo strany žalovaného k porušeniu spotrebiteľských práv žalobcu, čo je preukázané právoplatným rozhodnutím, v obsahu ktorého bol žalovaný zaviazaný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie získané na jeho úkor. Žalobca ako spotrebiteľ si uplatnil svoje právo na finančné zadosťučinenie za vadné poskytnutie finančnej služby a plnenie, ktoré od

neho požadoval žalovaný, a ktoré nebolo zákonné. Žalobcovi bola spôsobená ujma tým, že znášal stav právnej neistoty až do právoplatného rozhodnutia vo veci, bol vystavený neplatným zmluvným podmienkam, zrážkam zo mzdy a právnej neistote a zo strany žalovaného bola poskytnutá vadná služba, pričom za porušenie týchto práv zodpovedá žalovaný, od ktorého v predchádzajúcom konaní žalobca uplatňoval aj plnenie z neplatných a neprijateľných právnych podmienok. Bol to žalovaný, kto nepostupoval s odbornou starostlivosťou a predostrel žalobcovi formulárovú zmluvu, ktorú vopred sám pripravil. Žalovaný ako subjekt podnikajúci v oblasti poskytovania úverov má poznať zákonnú úpravu poskytovania úverov, vrátane všetkých náležitosti, ktoré zákon vyžaduje. Napriek tomu ním vopred pripravená formulárová zmluva neobsahovala všetky zákonom vyžadované náležitosti, čo žalobca ako spotrebiteľ ovplyvniť nemohol. Z rozsudku Najvyššieho sudu SR zo dna 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017 (vyššie označený) jasne vyplýva, že Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávateľia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom práva na primerané finančné zadosťučinenie je postih za porušenie práva a poškodenie záujmu spotrebiteľa, ako aj dosiahnutie odradzujúceho účinku, aby dodávateľ nepoužíval neplatné a nekalé zmluvné podmienky. Napríklad z Rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 12Co/473/2016 zo dňa 31. 05. 2017 "...Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia sa označuje za prostriedok satisfakcie, má tiež funkciu sankčnú, pretože pre porušiteľa, t.j. žalovaného má finančnú ujmu a nielen ujmu morálnu a je považovaný za nástroj k odstráneniu ujmy nemateriálnej povahy a nie náhrady za spôsobenú materiálnu škodu. Preventívnu funkciu plní aj v tom, že musí žalovaného odradiť od ďalšieho nezákonného postupu (nositeľa zákonných povinností pri poskytovaní úverov). Podľa názoru žalovaného, podaná žaloba neobsahuje žiadny dôvod alebo spôsob, ktorý by požadovanú sumu žalobca odôvodnil. Z rozsudku Najvyššieho sudu SR zo dna 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017 (vyššie označený) jasne vyplýva, že zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Na základe uvedeného má žalobca za to, že žalovaným vznesená námietka je právne irelevantná. Je dôvodné preto predpokladať, že žalovaný minimálne vedel, že neuvedením povinných údajov vyžadovaných zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov nastane zákonom predpokladaná sankcia, t.j. že veriteľ (žalovaný) nebude môcť od dlžníka (žalobcu) žiadať úrok z úveru a ani iné poplatky, a pre prípad, že to tak urobí, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzročený (dolus indirectus, tzv. nepriamy úmysel). Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia z (čiastočne neplatného právneho úkonu), minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech.(porov. rozsudok Krajského súdu v Prešove z 12. decembra 2011, sp. zn. 7Co/84/2011, tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove z 21.1.2013, sp. zn. 2Co 9/2012). Pre úplnosť žalobca dodáva, že je dôvodné určiť hranice medzi maximálnou a minimálnou výškou finančného zadosťučinenia, ktorá by predstavovala bazálne východiská.

Potom základ

a) Za východiskový bod možno považovať žalobcovi reálne hroziacu ujmu t.j. suma 4.601 eur (ako strop finančnej satisfakcie) vypočítaná ako súčet sumy, ktorá bola aj zrážkami zo mzdy zrazená a celkovo žalobcom splatená 3.785,79 eur, po odpočítaní - 1.284,25 eur sumy žalovaným reálne poskytnutej t.j. suma 2.501 eur) a 2.100 eur (suma priznaná súdom ako reálne vzniknutá majetková ujma).

Na doplnenie uvedeného žalobca uvádza, že takto ustálená ujma je daná preto, že spotrebiteľ by bol v zásade postihnutý dvakrát z dôvodu, že nie len že by zaplatil odplatu z vadnej Zmluvy, ale pokiaľ by bol pasívny žalovaný by nikdy z vlastnej iniciatívy nevydal žalobcovi bezdôvodné obohatenie) V riešenej veci ide teda o sumu 4.601 eur. Spotrebiteľ bol však aktívny, vyhľadal si právneho zástupcu a bránil svoje práva.

b) Za hraničný bod možno považovať reálne vzniknutú majetkovú ujmu žalobcovi (spodná hranica požadovanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia prípadne súdom priznaná) predstavuje súdom právoplatne priznaná výška bezdôvodného obohatenia, ktoré do času právoplatnosti rozhodnutia veriteľ získal ako majetkový prospech na úkor spotrebiteľa. V riešenej veci ide o sumu 2.100 eur.

6. Okresný súd Levice uznesením zo dňa 31.07.2020 pod sp. zn. 13Csp/42/2020 - 95 vyzval žalovaného, aby sa v lehote 15 dní písomne vyjadril k vyjadreniu žalobcu doručeného súdu dňa 30.07.2020 podľa § 167 ods. 4 CSP. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 24.08.2020.

7. Žalovaný spísal dňa 12.08.2020 stanovisko, vyjadrenie v ktorom uviedol, že žalovaný popiera vznik a výšku nároku, ktorého zaplata sa domáha žalobca svojím podaním. Z podanej žaloby ani vyjadrenia nevyplýva preukázanie takých skutočností, ktoré by preukazovali uplatňovaný nárok čo do základu, ako aj čo do výšky. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. vychádza z predpokladu konkrétneho porušenia, ktoré namietal a uplatňoval spotrebiteľ a na základe tohto konkrétneho porušenia prijatý záver o porušení práva spotrebiteľa. Uvedené ustanovenie znie nasledovne, cit.: „Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“ Posledná veta uvedeného ustanovenia nie je právnou normou samou o sebe, ale predstavuje súčasť určitého normatívneho celku. Len na jej základe nie je možné zakladať žiadny nárok, pretože podmienka - úspešné uplatnenie porušenia práva - musí súvisieť s konkrétnym súdnym rozhodnutím o tom, že konkrétne právo spotrebiteľa porušené bolo. Takéto rozhodnutie vydané nebolo, a vyššie označený rozsudok nie je rozhodnutím o úspešnom uplatnení porušenia práva žalobcu ako spotrebiteľa. strane žalobcu nevznikla a ani nemohla vzniknúť žiadna ťažko napravitelná majetková, resp. nemajetková ujma alebo škoda, ktorá by prípadne zakladala premisu o možnosti nároku na finančné zadosťučinenie. Žalobca v podanej žalobe ani vyjadrení neosvedčil a nepreukázal splnenie zákonnej podmienky podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Žalobca uplatnený nárok od potencionálneho bezdôvodného obohatenia, ktoré žalovaný len mohol získať ako potencionálnej ujmy. Neexistenciu uvedeného nároku je predovšetkým možné vyvodiť z toho, že rozhodnutie v danom konaní nekonštatuje a neurčuje porušenie povinnosti žalovaného ustanovenej právnym predpisom na ochranu spotrebiteľa. Predpoklad uvedený v zákone, cit. „úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi“ vyžaduje rozhodnutie vo výroku súdu, v ktorom sa uvedené konštatuje. Vyplýva to zo základného princípu civilného sporu - pre súd a každý orgán je záväzný len výrok rozhodnutia, nie odôvodnenie rozhodnutia (porov. § 228 ods. 2 CSP). S poukazom na judikatúru ústavného súdu SR, ako aj rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR sa vyžaduje rozhodnutie (teda autoritatívne vyslovenie porušenia v podobe výroku ako jedinej záväznej a právne relevantnej časti každého rozhodnutia), ktorým spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej s cieľom ochrany spotrebiteľa.

8. Žalobca vo svojom vyjadrení, ktoré doručil Okresnému súdu Levice dňa 27.08.2020 uviedol, že od 10.06.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi. Žalobca bola nútený v dôsledku konania žalovaného domáhať sa ochrany svojich práv prostredníctvom súdneho konania, ktoré určitým spôsobom zasahuje do bežného života spotrebiteľa a je spôsobilé mu privodiť ujmu v súkromnom živote vo forme strachu, nepríjemných pocitov a iné. S poukazom na uvedené okolnosti nemožno pochybovať, že výška žalobkyňou požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia je adekvátna (ak nie podhodnotená - nepredstavuje ani 1/3 z výšky spôsobenej ujmy) skutočnostiam prejednávaneho prípadu a plní základný účel predmetného inštitútu, ktorým je poskytnutie satisfakcie žalobcovi - spotrebiteľovi a odradenie žalovaného od porušovania práv spotrebiteľov. Za stavu, že cieľom existencie inštitútu finančného zadosťučinenia je okrem iného mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od upustenia, recidívy porušenia spotrebiteľských práv, suma finančného zadosťučinenia 500 eur je plne opodstatnená s ohľadom na skutočnosť, že v predmetnom prípade spotrebiteľovi nielen hrozilo, že žalovaný od neho na základe dohody o zrážkach zo mzdy sa bude domáhať plnení nad rámec istiny, na ktoré nemal nárok, ale k takémuto postupu žalovaný reálne pristúpil formou podania žiadosti o vykonanie zrážok zo mzdy zamestnávateľovi žalobcu. Takto priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, je akousi satisfakciou za stav, ktorý

žalobca musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý závadne konal.

9. Právny zástupca žalobcu sa na nariadené pojednávanie dňa 13.07.2021 nedostavil, predvolanie mal riadne a včas doručené, neúčasť súdu ospravedlnil písomným podaním zo dňa 26.04.2021 z dôvodu hospodárnosti konania, o odročenie nepožiadaval. Právna zástupkyňa žalovaného neúčasť súdu ospravedlnila písomným podaním zo dňa 24.06.2021 z dôvodu hospodárnosti konania a čerpania dovolenky s tým, že súhlasí s prejednaním veci v neprítomnosti žalovaného a právneho zástupcu žalovaného.

10. Podľa § 180 CSP súd vec prejednal v neprítomnosti právneho zástupcu žalobcu a právneho zástupcu žalovaného.

11. Strany sporu nemali ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania.

12. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa listinnými dôkazmi a to najmä: rozsudkom Okresného súdu Levice zo dňa 27.02.2018 sp. zn. 8Csp/21/2017 - 71, rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 04.09.2019 sp. zn. 25Co/220/2018 - 126, predsporovou výzvou žalobcu žalovanému zo dňa 17.06.2020, potvrdením o spôsobe výkonu advokácie zo dňa 15.11.2019, podstatným obsahom pripojené spisu Okresného súdu Levice pod sp. zn. 8Csp/21/2017 z neho najmä: žalobou spísanou dňa 23.01.2017, písomnou zmluvou o poskytnutí revolvingového úveru, zmluvy o revolvingovom úvere pod č. zmluvy (VS): XXXXXXXXXXXX uzavretou medzi veriteľom PROFÍ CREDIT Slovakia, s. r. o. a dlžníkom C.. P. S. zo dňa 12.11.2012, oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi k zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.11.2012, dohodou zrážok zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.11.2012, predsporovou výzvou zo dňa 26.05.2016 žalobcom žalovanému, uznesením Okresného súdu Levice o pripustení zmeny žaloby vyhotovené dňa 27.02.2018 sp. zn. 8Csp/21/2017 - 68, právoplatným rozsudkom Okresného súdu Levice zo dňa 27.02.2018 sp. zn. 8Csp/21/2017 - 71, odvolaním žalovaného - PROFÍ CREDIT Slovakia, s. r. o. proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 27.02.2018 sp. zn. 8Csp/21/2017 - 21, právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 04.09.2019 sp. zn. 26Co/220/2018 - 126.

13. Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 250/2007 Z. z. (účinný od 01.11.2012 do 09.06.2013) o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len „združenie“) a označovanie výrobkov cenami.

14. Podľa § 1 ods. 2 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa tento zákon sa vzťahuje na predaj výrobkov a poskytovanie služieb, ak k plneniu dochádza na území Slovenskej republiky alebo ak plnenie súvisí s podnikaním na území Slovenskej republiky.

15. Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa každý spotrebiteľ má právo na výrobky a služby v bežnej kvalite, uplatnenie reklamácie, náhradu škody, vzdelávanie, informácie, ochranu svojho zdravia, bezpečnosti a ekonomických záujmov a na podávanie podnetov a sťažností orgánom dozoru a kontroly (ďalej len „orgán dozoru“) a obci pri porušení zákonom priznaných práv spotrebiteľa.

17. Podľa § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

18. Podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, vrátane vydania bezdôvodného obohatenia, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej

týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé prívodiť ujmu spotrebiteľovi.

18. Súd na základe vykonaného dokazovania žalobe v celom rozsahu vyhovel.

19. Žalovaný ako veriteľ uzavrel so žalobcom ako dlžníkom písomnú zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru, zmluvu o revolvingovom úvere dňa 12.11.2012 pod č. zmluvy XXXXXXXXXXXX. Žalobca ako spotrebiteľ podal na Okresný súd Levice žalobu, na základe ktorej sa zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi stranami sporu dňa 12.11.2012 stala predmetom súdneho prieskumu. Konanie bolo vedené na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 8Csp/21/2017. Okresný súd Levice rozsudkom zo dňa 27.02.2018 pod sp. zn. 8Csp/21/2017 - 71 uložil veriteľovi PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o. zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2 100 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 2 100 eur od 26.10.2016 do zaplattenia. Z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 27.02.2018 sp. zn. 8Csp/21/2017 - 71 je zrejmé, že súd vyhodnotil zmluvu o spotrebiteľskom úvere uzavretú medzi stranami sporu za bezúročnú a bez poplatkov, pričom zkonštatoval, že z poskytnutého úveru 1 500 eur žalobca uhradil veriteľovi, žalovanému celkovú sumu vo výške 3 785,79 eura, pričom žalovaný sa bezdôvodne obohatil, čo do sumy rozdielu medzi poskytnutým úverom a zaplattenou sumou, t. j. vo výške 2 100 eur. Z odôvodnenia tohto rozsudku je zrejmé, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX neobsahuje náležitosti uvedené v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f), i) zák. č. 129/2010 Z. z. účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy. Súd prvej inštancie v spisovanom rozsudku uviedol, že termín konečnej splatnosti nie je súčasťou zmluvy, ale len „oznámenia veriteľa o schválení úveru“, ktoré súd vyhodnotil ako listinu, ktorá súčasťou zmluvy nie je, nakoľko ide o oznámenie a nie o zmluvu a nie je podpísané dlžníkom ako účastníkom zmluvy. Veriteľ žiadnym spôsobom nepreukázal, že oznámenie veriteľa o schválení úveru bolo žalobcovi ako dlžníkovi doručené a odovzdané. Súd tiež považoval ustanovenie o ročnej úrokovej sadzbe pri úvere so splatnosťou 42 mesiacov vo výške 69,17 % za neprimeranú zmluvnú podmienku a nekalú obchodnú prax žalovaného. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný odvolanie a Krajský súd v Nitre rozsudkom zo dňa 04.09.2019 sp. zn. 25Co/220/2018 - 126 rozsudok Okresného súdu Levice zo dňa 27.02.2018 č. k. 8Csp/21/2017 - 71 potvrdil a rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť dňa 01.10.2019.

20. Žalovaný sa k podanej žalobe vyjadril a poukázal na ustanovenie § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Vo vyjadrení uviedol, že žalobca neoznačil a ani nekonkretizoval porušenie ktorého práva alebo povinnosti mu zakladá nárok, ktorý si uplatňuje podanou žalobou. Z podanej žaloby nevyplývajú žiadne skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadostučinenia ako spôsobu zavŕšenia ochrany spotrebiteľa. Z podanej žaloby nevyplýva ani označenie práva spotrebiteľa, ktoré malo byť porušené a vo vzťahu ku ktorému porušeniu sa finančné zadostučinenie uplatňuje.

21. Žalobca si svoj nárok uplatnil v súdnom konaní podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplattenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 500 eur. Ustanovenie § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadostučinenie v prípade, ak si na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Samotná povaha primeraného finančného zadostučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie. Je ale bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

22. Inštitút primeraného zadostučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného odradzujúceho prostriedku ochrany. Právna teória ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach SR a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Sankčná funkcia náhrady škody je taká, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody trestá a súčasne pôsobí preventívne.

23. Žalobca ako spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve a tiež má právo domáhať sa, aby sa dodávateľ zdržal protiprávneho konania, odstránil protiprávny stav a za podmienky, že si na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti stanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými právnymi predpismi má právo aj na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom zodpovedá. Vykonaným dokazovaním mal súd za nesporne preukázané, že žalobca si úspešne v konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 8Csp/21/2017 voči žalovanému uplatnil porušenie svojich spotrebiteľských práv voči dodávateľovi, veriteľovi preukázaním, že tento realizoval výkon svojho práva zo spotrebiteľskej zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.11.2012, čím nesporne došlo k naplneniu hypotézy na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. V zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z.. Pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť či v danom zmluvnom vzťahu existovala už len hrozba vzniku ujmy. Pre priznanie daného nároku nie je relevantné, či ku vzniku ujmy aj reálne došlo alebo nie. K tomu aby všeobecný súd priznal spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie je postačujúca už len samotná existencia hrozby vzniku ujmy počas účinnosti zákona č. 250/2007 Z. z..

24. Žalovaný preukázateľne porušil práva žalobcu ako spotrebiteľa a súd považoval nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný v celom rozsahu. Žalobca ako veriteľ zo zmluvy o revolvingovom úvere plnil, pričom žalovanému ako veriteľovi poskytol plnenie zodpovedajúce výške poskytnutého úveru vo výške 1 500 eur, pričom žalovanému zaplatil celkovo sumu vo výške 3 785,79 eura. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Pri určení výšky finančného zadosťučinenia sa nemožno striktno pridržiavať majetkovej ujmy, ktorá žalobcovi hrozila, resp. ktorá mu vznikla. Výšku finančného zadosťučinenia vo výške 500 eur súd považoval za primeranú s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobcu ako spotrebiteľa a skutočnosť, že žalobca sa musel súdnou cestou domáhať vrátenia plnenia na základe zmluvných podmienok skoncipovaných žalovaným. Aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať z toho, že toto má plniť funkciu satisfakčnú, funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči žalobcovi, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípade sa ho nedopustí v takej intenzite.

25. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z. z. v znení účinnom od 10.06.2013 spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

26. Vo vzťahu k vyššie citovanému zákonnému ustanoveniu zák. č. 250/2007 Z. z. možno uviesť, že ide o ustanovenie, ktoré neustanovuje žiadne kritériá na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie alebo ako treba určiť jeho výšku. Novšie znenie zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

27. Základným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle citovaného zákonného ustanovenia je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa alebo podľa osobitných predpisov, ktorými sú predpisy na ochranu spotrebiteľa. Podľa názoru súdu uvedený nárok je daný, ak dodávateľ porušil osobitnú právnu úpravu predstavujúcu normy na ochranu spotrebiteľov, ktorými sú osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv v § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka, zákony o spotrebiteľských úveroch, o finančných službách na diaľku a podobne. Účelom týchto právnych noriem je zvýšená ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou a citované zákonné ustanovenie § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. má postihnúť nečestného dodávateľa, ktorý tieto osobitné právne normy nerešpektuje. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia alebo povinnosti, resp. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj určenie neprijateľnosti

konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.09.2016 sp. zn. 6Cdo/389/2015).

28. V danom prípade možno konštatovať, že zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva. Pokiaľ bol spotrebiteľ úspešný v predchádzajúcom právoplatnom spore pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa, základ nároku je daný.

29. Je preukázané, že žalovaný nepostupoval s odbornou starostlivosťou, keď žalobcovi predložil na podpis formulárovú zmluvu, ktorá nemala náležitosti predpísané zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských zmluvách. Žalovaný na základe takejto zmluvy o spotrebiteľskom úvere získal od žalobcu peňažné prostriedky bez protihodnoty, ktorých vrátenia sa žalobca právoplatne domohol v konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 8Csp/21/2017.

30. Súd považoval nárok uplatnený žalobcom v tomto súdnom konaní za primeraný v celom rozsahu a preto žalobe vyhovel.

31. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

32. Žalobca mal v konaní plný úspech a preto má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

33. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

34. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

35. O výške trov konania rozhodne súdny úradník samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu v Leviciach na Krajský súd v Nitre v dvoch písomných vyhotoveniach.

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis (§ 127 ods. 1 CSP).

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (127 ods. 2 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých

dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (363 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné súdne rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na nariadenie exekúcie podľa osobitného zákona.